

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 009669 10 Кжж 2
Бања Лука, 15.2.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог М. П. због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Добоју, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 84 0 К 009669 10 Кжж 2 од 28.10.2010. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његових бранилаца, адвоката А. П. из З. и Д. Л. из Д., дана 15.2.2011. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Добоју и пресуда Окружног суда у Добоју број 84 0 К 009669 10 Кжж 2 од 28.10.2010. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 84 0 К 009669 10 Кжж 2 од 28.10.2010. године, донесеном након одржаног претреса пред тим судом, а на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), оптужени М. П. је ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). Одлучено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава, а оштећени је са имовинско правним захтјевом упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Добоју, због погрешно утврђеног чињеничног стања с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени М. П. огласити кривим, или да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

На жалбу окружног тужиоца бранилац оптуженог, адвокат А. П. је поднио одговор у којем је предложио да се жалба тужиоца одбије и побијана пресуда потврди.

На сједници трећестепеног вијећа овог суда републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца те изјавио да републичко тужилаштво подржава ову жалбу и у цјелости остаје код разлога и приједлога садржаних у жалби.

Бранилац оптуженог адвокат А. П. из З. је изложио одговор на жалбу, те изјавио да у цјелости остаје код разлога и приједлога садржаних у писменом одговору на жалбу, а оптужени М. П. је изјавио, да у цјелости подржава излагање свог браниоца у одговору на жалбу, додајући да му је неизмјерно жао што је до критичног догађаја дошло.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се жалбом побија, а у смислу одредбе члана 320. ЗКП, трећестепено вијеће овог суда је одлучило као у изреци из слjedeћих разлога:

Не може се прихватити као основан жалбени приговор којим се доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде наводима да је погрешан став те пресуде, да нема поузданих доказа да је оптужени починио кривично дјело које му је оптужбом стављено на терет. Тај приговор је неоснован, јер је другостепени суд поновним саслушањем на претресу вјештака саобраћајне струке (и оптужбе и одбране) извео правилан закључак када је прихватио налаз и мишљење вјештака одбране да је најадекватнија реакција оптуженог у датој саобраћајној ситуацији била преласком возила на лијеву страну коловоза, односно саобраћајну траку намијењену за кретање возила из супротног смјера.

Чињенице сагласно утврђене налазима оба саобраћајна вјештака, а које побијана пресуда образлаже на странама 9. до 13., су, да су трактор и приколица били технички неисправни, односно без одговарајуће свјетлосне сигнализације, па су стога представљали изненадну и непредвидиву препреку за оптуженог, да нема техничких података да је аутомобил који је долазио из супротног смјера и са којим се сударио оптужени имао упаљена свјетла и да је оптужени могао зауставити своје возило на десној коловозној траци прије налета на трактор с приколицом у ситуацији да је наставио са интензивним кочењем. Разлике у вјештачким налазима и мишљењима односе се на удаљеност трактора са приколицом у моменту уочавања од стране оптуженог (вјештак оптужбе наводи да је та удаљеност била 35 метара, а вјештак одбране 30 метара), прегледности и могућности уочавање аутомобила који је долазио из супротног смјера (вјештак оптужбе налази да је прегледност била дјелимична под условом да је "Фиат 126 П" имао свјетла, у супротном уочавање овог аутомобила би било проблематично, а вјештак одбране да је објективно било могуће да оптужени није ни могао примјетити наилазеће возило "Фиат 126 П" из супротног смјера, због тога што је прегледност била заклоњена трактором и приколицом, а посебно, ако ово возило није имало упаљена свјетла) и коначно адекватности реакције - поступања оптуженог, јер вјештак оптужбе сматра да би адекватна реакција била скретање удесно, а вјештак одбране да је реакција оптуженог

кочењем и усмјеравањем возила уљево у циљу избјегавања удара у трактор и приколицу била адекватна, али се ова реакција у коначници, обзиром на долазак возила из супротног смјера, ипак показала као неадекватна. На претресу пред другостепеним судом дана 28.10.2010. године, вјештаци су остали код већ датих налаза и мишљења, па тако вјештак оптужбе између осталог закључује да је у условима под којима се догодила саобраћајна незгода (ноћ, неосвјетљен коловоз), врло тешко извршити правоваљаност оцјене, како удаљености и брзине, тако и положаја аутомобила који долази из супротног смјера, да нема тачног израчуна да је удаљеност трактора са приколицом у моменту уочавања од стране оптуженог била 35 метара, да је адекватна реакција скретање удесно и да оптужени није могао адекватно оцијенити у датом тренутку са удаљености са које је реаговао да ли ће стати до мјеста контакта или ће доћи до удара отпозади. С друге стране вјештак одбране, који је такође остао код свог већ раније датог налаза и мишљења, утврђује да оптужени није могао процјенити удаљеност и брзину кретања неосвјетљеног трактора са приколицом, да је на опасност реаговао благовремено и адекватно, јер је кочењем покушао да избјегне удар у трактор и приколицу, а затим скретањем улијево адекватно рефлексно реаговао процијењујући да је то најбоље рјешење да остане на коловозу, тим прије што нема никаквих техничких података да је возило које је долазило из супротног смјера било уочљиво за оптуженог и да су на том возилу била упаљена свјетла.

Изнесени закључци побијане пресуде су и по оцјени овог суда правилни, јер је оптужени у конкретној саобраћајној ситуацији адекватно реаговао као сваки просјечан возач у оваквој или сличној саобраћајној ситуацији. Осим тога, треба имати у виду комплетну саобраћајну ситуацију и обавезе возача, да у ноћној вожњи предвиди неосвјетљено возило, које се креће по коловозу или је заустављено на коловозу. Предвиђање овакве препреке се мора вршити према редовном току ствари, односно оном што се најчешће дешава у животу, односно саобраћају. Стога не би било прихватљиво ставити у дужност возачу, да предвиђа изненадну и неочекивану препреку на путу и да томе прилагођава своју вожњу, јер би то практично водило ограничавању јавног саобраћаја које не би било оправдано нити би се могло до краја спровести. У конкретном предмету, возач трактора са приколицом, односно прикључног возила, поступила је противно одредби члана 88. став 1. тачка 1. и став 4. Закона о основама безбједности на путевима, јер је неспорно утврђено да на овим возилима није било свјетала ни за освјетљавање пута ни за обиљежавање возила. Дакле, постоји забрана да се ноћу крећу или остављају неосвјетљена возила у саобраћају на путу па се од других возача не може очекивати да предвиђа и такво непрописно понашање другог учесника у саобраћају и томе прилагођавати своју вожњу. Овакво понашање возача могло би се захтјевати изузетно када се према искуству у конкретним околностима може очекивати наилазак на неосвјетљена возила као нпр. поред градилишта или пута у изградњи. Осим тога, возач моторног возила (оптужени), није дужан да предвиди да ће други учесник у саобраћају поступити противно саобраћајним прописима и уколико је такво лице (оптужени), предузело све мјере које му је налагала конкретна саобраћајна ситуација не може се прихватити да је до саобраћајне незгоде дошло кршењем саобраћајних прописа од стране оптуженог.

Из свега наведеног, произилази да је другостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење, па супротна утврђења жалбе тужиоца нису основана. Чињенична основа побијане пресуде у свему је правилна, она даје детаљне разлоге правне оцјене зашто налази да није доказано да је оптужени извршио кривично дјело које му се ставља на терет, дајући за то ваљане разлоге.

Дакле, и овај суд налази да резултати проведених доказа на главном претресу пред првостепеним судом, односно претресу пред другостепеним судом, нису дали поуздану основу за закључак да је оптужени М. П. на начин описан у оптужници починио кривично дјело, а што значи да се на основу тих доказа не може извести несумњив закључак да је оптужени починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези става 2. КЗ РС, па је другостепени суд правилно поступио када је, у недостатку таквих доказа, оптуженог ослободио од оптужбе.

Због тога су сви приговори жалбе упућени чињеничној основи побијане пресуде неосновани.

Ради изнесеног жалба окружног тужиоца, а на основу одредбе члана 327. ЗКП, је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић